

Антонио Дим

МИСЛИ И ДАЖЕ РАЗМИСЛИ

И с обич да направиш някому добро, мисълта ти е в неговия оазис – жадна да улови безмълвното благоговение към Теб.

Който съхрани себе си като човек, може да съхранява и другия до него.

С розови очила се вижда по-ясно дълбочината на злото.

Сянката на реалното самочувствие е спокойствието.

Ако сега посееш мисъл, след време ще пожънеш размисъл.

Познанието е необходимост; мъдростта – привилегия.

Където огрее мъдростта, надеждата се стопява.

Повечето от нас не съзнават, че начинът на печелене на пари и начинът на тяхното харчене неусетно ги поставят в моралните и духовни класьори на живота, където много трудно можеш да се преместваш от вече заетото място.

Колкото по-освободено живеят хората, толкова по-обременено, безлично се чувстват; колкото са по-неангажирани, не упражняващи труд и не владеещи самодисциплината, толкова по-бледо, по-мъгляво е усещането им за радост, за смисъла на живота.

За да усетиш света, трябва да са на лице разочарованията от идоли, от съвършенство, от себе си; да си понесъл удари и върнал се към действителността да ти стане тъжно – да изходиш отново от елементарното в живота.

В последните десетилетия на века някои крият ключа от сейфа на достойнството, а други пък не знаят, че го има, или че имат възможност да го притежават. Защото достойнството е лично и там е заложено величието на човешките дела.

Към цъфтящата мисъл – за злобата няма почивен ден, допълвам – няма и образ. Убедих се, че неосвободената и напластена злоба, попаднала в човека без самочувствие, без покритие, води до подлост и коварство.

Да бъдеш истински е нещо различно от истината, която си решил да защитаваш. Истинският носи първичното, чистотата в мислите, емоционалния заряд и стремеж да утвърди действителността, както за себе си, така и за другите. Усетил, че всичко което излъчва е неподправено, той стига до самооткровение и безкрайна яснота в отношенията с околните, независимо дали се възхищават или разочароват от него.

Това което правим добре и с лекота, никой не може да ни го отнеме, да го обезличи или да го унищожи. Него ние рядко осъзнаваме. Важно е първо да узнаем, да се убедим и да се сприятелим с това, което не умеем добре, накуцваме, издънваме се понякога. А работата върху човешките недостатъци / знаем, че всеки ги притежава / е по-дълъг и труден процес на себе-познанието. Всеки индивид носи в себе си неговия антипод, известни противоречия в някои области и/или възможности, които не ни позволяват да се чувстваме съвършени (пред Бога в нас). Следствие на това в определени периоди от живота ни се

поднасят драматични преживявания, конкретни изпитания, несподобни болести и т.н. Или, след познанието – като статика във времето, следва динамичният процес на осъществяване – индивидуалното ниво, “Аз съм”.

Детайлното разглеждане на хороскопа основно се отнася за мигът на възплъщението и подсказва съдбовната предопределеност от Абсолюта. Но прецизният анализ и същността на истината най-добре извършва индивидът, съобразно духовната си еволюция, своето развитие в социума и хармонизирането на вътрешната си нагласа с външните условия.

В астрологичната карта на всеки индивид има две-три напрегнати констелации, които през житейския му път възпрепятстват желанията и предизвикват различни по степен душевни или физически страдания, т.е. напомнят за несъвършенството на човека. Но също има и две-три астроточки, които винаги се проявяват като избавление, съдбовност, спасение.

Всяко тълкуване на планетна конфигурация от рождената карта на индивида показва предимно неговия енергиен потенциал, а не специфични подходи, идеали или изява на тази енергия като предопределен факт.

Няма “добри” и “лоши” хора поначало, а само заложи и качества, които се проявяват положително или отрицателно. Нещата изцяло зависят от това как и колко развиваме своите дарби и насърчаваме способностите, които са полезни за хората. Защото за взаимност и хармония са необходими любов и познание.

Моето достойнство не се гради от наглост, невъзпитание и лъжи, от властолюбие, богатство и маниакалност. Личността ми не се налага с пласиран егоцентризъм, пясъчен престиж, умствени напъни, пробутвана еротика. Уважението към мен не се проявява от наложена към другия социална зависимост, от симулирана интелигентност, от нечистоплътни отношения и пари.

И в случаи на конфликтност не ползвам и не проявявам горните атрибути, не търся показност. Единственото, с което напластявам хармония за някои хора, е, че не губя способност да търся, намирам и съхранявам красивото и радостта в нашия свят, да пречиствам днешната мисъл във времето.

Верую за мен в годините е чрез опознаване на себе си да се стремя към усъвършенстване, да изпълня задачата на Звездния код, с който съм въплътен на тази Земя.

Пред Господа винаги съм в последната си година, а предпоследната година е 107, защото числото 108 е край на всичко. Числата 108 и 72 са космични, мистични и окултният свят ги тълкува за видимия (може и за невидимия свят) като гранични, пределни. Затова от доста време казвам, че съм на 107 години. И все пак, това е мое верую и затова го казвам с лекота. Спокоен съм, че са лично мои думи. Нали индивидуалността трябва да се проявява по малко във всяка инкарнация...

< В Р Е М Е Т О >

Ако се опитаме да разпрострем въображението си в предела на времето, ще можем едновременно да видим минало, настояще и бъдеще, усещайки чак тогава върховното в Изповедите на *Свети Августин (354 – 430 г.)*:

“Където и да съществуват бъдещето и миналото и каквито и да са те, те съществуват там само като настояще.”

Възприели дълбочината на неговото прозрение, вече можем да се домогнем и до мерене на времето, където той е величествено откровен:

“Впечатлението меря, когато меря времето, а времето виждам с душата си.”

*

Сънищата не остаряват. Остарява Аз-а и клетката в изваян венец от желание, прошка, загинала мечта, живи за съня Реквием във времето Бог – Истината в настоящето. Буден съм... А само сънищата не остаряват.

За попадналия в „Зоната на здрача“ моментът на първите звуци от омагьосващото въведение на „Съня Реквием“ влияе възбуждащо. В началото се носи възшебство в ефира. Все пак трябва да уловиш всичко това. Жалко, за повечето отминава неосъзнато. Не знам как звучи последната част на Реквиема и дали ще съм подготвен и настроен към голямото тайнство. Навярно след век всичко ще се промени почти неузнаваемо. И тогава, може би, отново ще дочакам да чуя въведението на поредния видение-реквием, но вече на друго духовно ниво...

Съпричастност – да, но не и ограниченото във времето състрадание, често пагубно за страдащия. Милост – да, защото е дар Божия за избраници, но внимание с милосърдието – само то е черта от характера на някои хора.

Само с някои „по призвание близки“ индивидът споделя нещо от прочетеното или преживяното – естествено при включена емоционалност. И старателно избягва да съди. Така се утвърждава някакъв опит, а от него може да бликне и мъдрост. Ражда се някаква истина, за да се стигне до кротката мисъл, до смирението. Защото *„Господ обича само смирените“*.

По пътя на самосъзнанието изпитваме и ако можем се потапяме в Божията Любов, а чрез самовнушението отиваме до Вярата в Господа Бог – осветляваме пространството в нас на Всевишния за Мъдростта, Истината и Живота вечен.

Ако нямаш вяра в себе си, не можеш да имаш вяра в Бога.

От години се вглеждам (дума, която може да се промени или допълни с още няколко значения и възможности) вътре в мен (като творение на Абсолюта, Оцеца-Вседържител), за да усетя себе си, да повярвам на Бога в себе си и да се доближа до благодатта на Божията сила (някои биват и докосвани). Да, силата на безпределното – Божия Дух и упованието в разумната първопричина – Бога, са житейското ми убеждение, вярата, стимулираща ума, сърцето, *моето Верую!*

* * * * *